

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Andrzej Janowski

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Strzelec

przy udziale Prokuratora Prok. Rej. w Szczytnie Artura Bekularda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 maja 2016 r. sprawy:

D. S. (1), s. D. i A. z d. W., ur. (...) w S.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 30.06.2010 roku sygn. akt II K 1292/09

a) za czyn z art. 226 §1 k.k. popełniony w dniu 11 lipca 2009 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

b) za czyn z art. 178a §2 k.k. popełniony w dniu 30 lipca 2009 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

c) za czyn z art. 278 §1 k.k. popełniony w dniu 1 sierpnia 2009 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

d) za czyn z art. 288 §1 k.k. popełniony w dniu 30 sierpnia 2009 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

e) za czyn z art. 278 §1 k.k. popełniony w dniu 2 września 2009 r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

f) łącznie na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

w miejsce której Sąd Rejonowy w Iławie wyrokiem łącznym z dnia 18.06.2014 roku w sprawie sygn. akt II K 186/14 orzekł karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

2) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 29.03.2011 roku, sygn. II K 848/10, za czyn z art. 280 §1 k.k. popełniony w dniu 3 października 2010 roku na karę 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

3) Sądu Rejonowego w Iławie z dnia 08.01.2014 roku, sygn. akt II K 998/13, za czyn z art. 247 §1 k.k. i in. popełniony w okresie od 27 do 31 stycznia 2013 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności;

4) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 02.09.2015 roku sygn. akt II K 289/15

a) za czyn z art. 279 §1 k.k. i in. popełniony 04 marca 2015 roku na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności,

b) za czyn z art. 224 §1 k.k. i in. popełniony w nocy 05 marca 2015 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

c) łącznie na karę 2 lat pozbawienia wolności;

I. na podstawie art. 569 §1 k.p.k., art. 85 §1, §2, §3 k.k. i art. 86 §1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Iławie z dnia 08 stycznia 2014 roku w sprawie II K 998/13 i Sądu Rejonowego w

Szczytnie z dnia 02 września 2015 roku w sprawie II K 289/15 (opisanymi w pkt 3 i 4) i w ich miejsce wymierza skazanemu D. S. karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 576 §1 k.p.k. w pozostałym zakresie łączone wyroki pozostawia do odrębnego wykonania;

III. na podstawie art. 572 k.p.k. postępowanie o wydanie wyroku łącznego co do kar pozbawienia wolności z wyroków Sądu Rejonowego w Szczytnie w sprawach II K 1292/10 i II K 848/10 (opisanych w pkt 1 - 2) umarza;

IV. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. N. prowadzącego Kancelarię Adwokacką w S. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych oraz podatek VAT w kwocie 55,20 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 30 czerwca 2010 r. w sprawie sygn. akt II K 1292/09 D. S. został skazany za przestępstwo z art. 226 §1 k.k. popełnione w dniu 11 lipca 2009 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 178a §2 k.k. popełnione w dniu 30 lipca 2009 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 278 §1 k.k. popełnione w dniu 1 sierpnia 2009 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 288 §1 k.k. popełnione w dniu 30 sierpnia 2009 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz za przestępstwo z art. 278 §1 k.k. popełnione w dniu 2 września 2009 r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, łącznie na karę 2 lat pozbawienia wolności, w miejsce której Sąd Rejonowy w Iławie wyrokiem łącznym z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie sygn. akt II K 186/14 orzekł karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

W dniu 29 marca 2011 r. Sąd Rejonowy w Szczytnie wyrokiem w sprawie sygn. akt II K 848/11 wymierzył skazanemu za przestępstwo z art. 280 §1 k.k. popełnione w dniu 3 października 2010 r. karę 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Iławie z dnia 8 stycznia 2014 r. w sprawie sygn. akt II K 998/13 wymierzono D. S. za przestępstwo z art. 247 §1 k.k. i in. popełnione w okresie od 27 do 31 stycznia 2013 r. karę 2 lat pozbawienia wolności.

Nadto wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 2 września 2015 r. w sprawie sygn. akt II K 289/15, D. S. został skazany za czyn z art. 279 §1 k.k. i in. popełniony w dniu 4 marca 2015 r. na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, oraz za czyn z art. 224 §1 k.k. i in. popełniony w nocy 5 marca 2015 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności - łącznie na karę 2 lat pozbawienia wolności.

Aktualnie D. S. odbywa karę 2 lat pozbawienia wolności z wyroku SR w Iławie w sprawie II K 998/13. W dalszej kolejności będzie odbywać kary orzeczone przez SR w Szczytnie w sprawach II K 289/15 oraz II W 170/15 SR w Szczytnie.

dowody: odpis wyroku II K 1292/09 k. 10-11, odpis wyroku II K 848/10 k. 12-12v, odpis wyroku II K 289/15 k. 13-13v, odpis wyroku łącznego II K 186/14 k. 20-20v, odpis wyroku II K 998/13 k. 21, dane o karalności k. 6-7, opinia o skazanym k. 30-31.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 569 §1 k.p.k. jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej różnymi wyrokami Sąd wydaje wyrok łączny.

Z uwagi fakt, iż postępowanie w sprawie wydania wyroku łącznego zostało wszczęte i nie było zakończone przed dniem 15 kwietnia 2016 r., zastosowanie w niniejszej sprawie znajdują przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu

sprzed tej daty (art. 25 ust. 3 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. z dnia 2016.04.01 poz. 437).

Zgodnie z treścią art. 85 §1 k.k. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. W myśl § 2 art. 85 k.k. podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w §1. Z kolei z §3 tego artykułu w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 kwietnia 2016 r., stanowił, że podstawą orzeczenia jednej kary łącznej nie może być kara wymierzona za przestępstwo popełnione po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania innej kary podlegającej łączeniu z karą wykonywaną w chwili popełnienia przestępstwa, lub karą łączną, w skład której wchodzi kara, która była wykonywana w chwili popełnienia czynu.

Wymierzając karę łączną – zgodnie z art. 86 §1 k.k. – Sąd orzeka ją w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Zasadę tę w myśl §4 art. 86 k.k. stosuje się odpowiednio, jeżeli przynajmniej jedną z kar podlegających łączeniu jest już orzeczona kara łączna.

Przedstawiona na wstępie konfiguracja wyroków oraz zasady łączenia kar określone w art. 85 k.k. pozwalały na orzeczenie w niniejszej sprawie kary łącznej poprzez połączenie kary z wyroku SR w Ilawie w sprawie II K 998/13 i kary łącznej z wyroku SR w Szczytnie w sprawie II K 289/15. W każdej bowiem z powyższych spraw orzeczono wobec skazanego kary pozbawienia wolności, a ponadto w czasie rozpoczęcia przez skazanego odbywania kary w sprawie II K 998/13 (tj. w czasie wykonywania tej kary), orzeczono już wobec niego kary i karę łączną za przestępstwa w sprawie II K 289/15, a zatem żadne z tych przestępstw nie było popełnione w czasie wykonywania kary za którekolwiek z nich.

Inaczej przedstawiała się natomiast kwestia kar z wyroków SR w Szczytnie w sprawach II K 1292/09 oraz II K 848/10, albowiem kary pozbawienia wolności wymierzone powyższymi wyrokami zostały już w całości wykonane, zatem, zgodnie z art. 85 §2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie wyrokowania, nie mogą stanowić podstawy orzeczenia kary łącznej, ponieważ nie podlegają wykonaniu.

Poza wyjątkiem określonym w art. 88 k.k. ustawa nie przewiduje reguł co do łączenia kar, na podstawie którejkolwiek z zasad wymiaru kary łącznej. Istnieją trzy zasady wymiaru kary łącznej : zasada kumulacji, asperacji i absorpcji. System kumulacji polega na zwykłym zsumowaniu kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. System absorpcji polega na tym, że najsurowsza z kar pochłania pozostałe. System asperacji polega na zaostreniu najsurowszej z wymierzonych kar. Na tle orzecznictwa Sądu Najwyższego wykształciła się reguła, że zasada absorpcji powinna być stosowana tam, gdzie pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami zachodzi bliski związek podmiotowy i przedmiotowy. Tam gdzie związek ten jest dalszy kara powinna być zbliżona do kumulacji kar. Wymiar kary łącznej powinien różnić się od mechanicznego dodawania kar. Priorytetową zatem zasadą kary łącznej powinna być zasada asperacji, natomiast karę łączną orzekana na zasadzie absorpcji lub kumulacji wyjątkiem.

Orzekając karę łączną, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art. 85a k.k.). W ten sposób ustawodawca wskazuje na prewencję indywidualną jako jeden z podstawowych elementów decydujących o surowości represji. Sens zapobiegawczego oddziaływania kary sprowadza się do odstraszenia sprawcy od ponownego wejścia na drogę przestępstwa. Wychowawcze cele kary realizowane są przez kształtowanie postawy sprawcy, do której istoty należy krytyczny stosunek do własnego czynu oraz przestępstwa w ogóle. W konsekwencji chodzi o wychowanie sprawcy na pełnowartościowego członka społeczeństwa. Wskazując natomiast na potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa ustawodawca wskazuje na prewencję generalną jako jedną z ogólnych dyrektyw sądowego wymiaru kary. Chodzi o to, aby fakt wymierzenia kary oddziaływał nie tylko na sprawcę, ale także na innych potencjalnych sprawców przestępstw, których wymierzanie

kar (ich wysokość i rodzaj) powinno z jednej strony odstraszyć, z drugiej zaś – kształtować postawy społecznie akceptowane.

W przedmiotowej sprawie pomiędzy przestępstwami skazanego - za które kary połączono w niniejszym wyroku łącznym - nie zachodzi ścisły związek przedmiotowy, bowiem popełnił on występki skierowane przeciwko różnorodnym dobrom prawnie chronionym: życiu i zdrowiu, mieniu oraz powadze instytucji publicznych. Co więcej, przestępstw tych dopuścił się będąc już uprzednio skazanym. Jak wynika z opinii skazany już w młodości sprawiał problemy wychowawcze, umieszczany był w schronisku dla nieletnich oraz zakładzie poprawczym (k.31). Ponadto zauważenia wymaga, że D. S. znęcał się psychicznie i fizycznie nad współosadzonym, zatem wykazał szczególną pogardę dla obowiązującego porządku prawnego, popełniając kolejne przestępstwo przebywając już w izolacji penitencjarnej, co szczególnie nagannie rzutuje na jego sylwetkę. Przyjąć zatem należy, że skazany jest osobą wysoce zdemoralizowaną, w sposób celowy lekceważącą porządek prawny, która stwarza poważne niebezpieczeństwo dla społeczeństwa, w związku z czym brak racjonalnych powodów, ażeby stosować wobec niego premię poprzez orzeczenie kary łącznej w jej dolnym wymiarze (szczególnie na zasadzie absorpcji).

Wydając wyrok łączny Sąd ma obowiązek uwzględnić w zakresie wymiaru kary wszystkie te okoliczności, które zaistniały także po wydaniu poprzednich wyroków i które wskazują na przebieg procesu resocjalizacji. Na wymiar kary łącznej w wyroku łącznym poza zasadami określonymi w art. 86 §1 k.k. istotny wpływ ma zachowanie się skazanego w zakładzie karnym czy w środowisku, w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami. W tym wypadku zachowanie się skazanego jest szczególnie naganne, o czym świadczy opinia o skazanym z dnia 16 maja 2016 r. wydana przez zastępcę dyrektora Zakładu Karnego w B. (k.30-31). Z opinii tej wynika, iż D. S.w czasie pobytu w warunkach izolacji był kilkakrotnie karny dyscyplinarnie (ostatnio w dniu 12 maja 2016 r.) m. in. za dokonanie samouszkodzenia, wulgarne odnoszenie się do funkcjonariuszy i znęcanie się nad współosadzonym. Rozpoznano u niego uzależnienie od alkoholu i środków odurzających, jednakże nie odbył w tym zakresie terapii ze względu na zakwalifikowanie go do grupy tzw. niebezpiecznych osadzonych (art. 88a k.k.w.) Nie wywiązywał się z zadań systemu programowego oddziaływania, w związku z czym został przeklasyfikowany do odbywania kary w systemie zwykłym. O dotychczasowym trybie życia i popełnionych przestępstwach wypowiada się bezkrytycznie. Nie wyraża zgody na jakąkolwiek współpracę w ramach procesu resocjalizacji. Skazany jest impulsywny, ujawnia niski poziom wyzwalania frustracji jak i agresji. Potrafi działać w sposób nieprzemysłany i gwałtowny. Skłonny jest do dokonywania notorycznych samouszkodzeń. Działania te były świadome oraz celowe, ukierunkowane na wymuszenie konkretnych decyzji administracji. Korekta jego zachowania nie przynosi zamierzonych rezultatów. Jest osobą niezdiscyplinowaną, nie przyjmuje uwag dotyczących niewłaściwego zachowania. W 2014 roku korzystał z przerwy w karze, z której nie powrócił w wyznaczonym terminie, co skutkowało przymusowym doprowadzeniem go do jednostki penitencjarnej celem odbycia reszty kary. Nadto podkreślić należy, że skazany przed zatrzymaniem i doprowadzeniem dopuścił się kolejnych przestępstw, za które skazany został przez SR w Szczytnie wyrokiem w sprawie II K 289/15. Tym samym uznać należy, że brak jest jakichkolwiek postępów w procesie resocjalizacji D. S..

W ocenie Sądu zatem skazany, ze względu na powyższe, nie zasługuje na łagodne potraktowanie i wymaga maksymalnie długiego okresu resocjalizacyjno-wychowawczego, który kara łączna orzeczona niniejszym wyrokiem łącznym w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności – przy zastosowaniu zasady kumulacji poprzez połączenie kary jednostkowej 2 lat pozbawienia wolności z wyroku SR w Iławie II K 998/13 z karą łączną 2 lat pozbawienia wolności z wyroku SR Szczytno II K 289/15 – w pełni zapewnia. Orzeczenie wobec skazanego kary łącznej pozbawienia wolności poniżej tej granicy nie znajdowałoby żadnego usprawiedliwienia ujawnionymi okolicznościami i miałoby destruktywny wydźwięk społeczny. Zdaniem Sądu skazanego należy odizolować od społeczeństwa na długi czas, dając sposobność do jego resocjalizacji oraz mając na uwadze ochronę społeczeństwa przed skazanym, który dotąd się jej nie poddał. Sąd uznaje, że tak orzeczona kara łączna pozbawienia wolności uwzględnia wszystkie omówione okoliczności, jest zgodna z zasadą trafnej reakcji karnej i w sposób właściwy zrealizuje swoje funkcje wychowawcze i zapobiegawcze. Społeczeństwo musi mieć zaufanie do systemu wymiaru sprawiedliwości, a odpowiednia reakcja karna w ramach wyroku łącznego, w szczególności przy uwzględnieniu przestępstwa popełnionego w warunkach izolacji penitencjarnej, powinna oddziaływać wychowawczo na ogół społeczeństwa, a zwłaszcza na osoby odbywające

karę pozbawienia wolności. Orzeczenie kary łącznej przy zastosowaniu zasady kumulacji stanowi jednoznaczny sygnał dezaprobaty zarówno wobec naruszania prawa przez D. S. (zwłaszcza jeśli wiąże się to z wyrządzeniem realnej krzywdy innym osobom), jak również – co należy uwypuklić – wobec braku jakiegokolwiek zaangażowania skazanego w proces resocjalizacji. Sąd, mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

Zgodnie z treścią art. 576 §1 k.p.k. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach, z których kary połączono podlegają odrębnemu wykonaniu.

Ze względu na treść przepisu art. 85 §2 k.k. postępowanie o wydanie wyroku łącznego co do wyroków Sądu Rejonowego w Szczytnie w sprawach o sygn. akt II K 1292/09 oraz II K 848/10, wobec braku podstaw do objęcia niniejszym wyrokiem łącznym, należało umorzyć.

O kosztach obrony z urzędu skazanego orzeczono jak w pkt IV wyroku, zasądając na rzecz jego obrońcy adw. Ł. N. kwotę 240 złotych oraz podatek VAT w kwocie 55,20 złotych.

W pkt V wyroku orzeczono o kosztach sądowych, zwalniając skazanego od ich ponoszenia.